

A la ciutat de Girona, el dia dos de gener de dos mil dos.

A les vuit del vespre, en el Saló de Sessions de la Casa Consistorial es reuneix el Ple de la Corporació per celebrar sessió plenària extraordinària. Presideix l'Alcalde, Sr. Joaquim Nadal Farreras, i hi concorren els Tinents d'Alcalde senyora Anna Pagans Gruartmoner, senyors Joan Manuel del Pozo Álvarez, Joan Pluma Vilanova, Ramon Ceide Gómez i Tomàs Sobrequés Callicó, senyora Isabel Salamaña Serra, senyor Francesc Lloveras Castillo i senyora Pia Bosch Codolà, i els Regidors senyor Josep Brugada Gutiérrez-Rave, senyora Amèlia Barbero Rivera, senyors Alexandre Sàez Jubero, David Vivó Codina, Ponç Feliu Latorre, senyora Zoila Riera Ben, senyors Joan Paredes Hernández, Pere Mutjé Pujol, Àngel Guirado Serrat, Joan Bagué Roura, senyora Roser Malaret Vitales i senyors José Carlos Cabrera Deulofeu, Francisco Javier Domínguez García, Santi Niell Colom, Rafael Mas Juli i Joan Olòriz Serra.

Dóna fe de l'acte el Secretari General, Sr. Josep Xavier Casado i Rubio. També hi assisteixen l'Interventor, Sr. Carlos Merino i Pons, el Vicesecretari Sr. Lluís Pau i Gratacòs i la Viceinterventora Sra. Glòria Rigau i Solé.

Constatada l'existència de quòrum legal, la Presidència declara oberta la sessió.

El Sr. Alcalde manifesta que l'objecte de la sessió és, tal com es diu en la convocatòria, formalitzar la seva renúncia al càrrec d'Alcalde i a la condició de Regidor d'aquesta Corporació. Abans de formalitzar aquesta doble renúncia, diu que concedirà un torn d'intervencions a cada representant dels diferents Grups Municipals de la Corporació i que conclourà amb la seva intervenció referida a aquesta renúncia.

El Sr. Olòriz intervé tot dient que li han de permetre començar la seva intervenció desmentint al Conseller Vilajoana quan diu que el cinema en català no té prou espectadors. Superproduccions com les que avui estem rodant demostren que un bon guió, uns acceptables actors i una gran estrella -director- fan possible situar-nos, espero, en un lloc que ens mereixem en el món de l'audiovisual. Conscient de que en el repartiment de la pel·lícula d'avui em toca el paper d'actor secundari, amb un paper breu, no per això els estalviaré els meus comentaris en un dia tan assenyalat.

Moltes coses s'han dit i escrit, fins i tot abundantment, però el fonament de la meva argumentació el manllevaré del Sr. del Pozo, que en el ple del passat dia 18 de desembre va tenir l'amabilitat de posar-me metafòricament al divan i fer-me una sessió

gratuïta de psicoanàlisi freudià. Com que no sóc un expert, em guardaré prou de situar al Sr. Alcalde sortint en una tessitura semblant, però situar el sentit de fer política entre el principi del desig i el principi de la realitat, hem sembla especialment suggerent i conformarà el fil del meu anàlisi sobre el seu mandat.

Vostè, Sr. Alcalde, està extremadament satisfet del què ha fet, ho ha dit per escrit i en privat. S'ha adaptat, doncs, millor que ningú al principi de la realitat, al plaer real de governar seguint el principi de que la política és l'art del possible. N'està convençut i n'ha convençut a molts d'altres, i les seves majories l'avalen. El retret que li puc fer, doncs, no es base en el què ha fet, tot i que no compartim algunes de les obres emblemàtiques del seu llarg mandat, i en aquest període abastament ho hem comentat sinó del que al meu parer no ha fet, al relaxar, amb els anys, el principi de desig que ens amarava el 1979.

Volem fer realitat allò que dèiem i diuen que és impossible, el plaer oníric, el sentiment utòpic, tot allò que ens va fer optar per les esquerres en la llarga dictadura i en la transició democràtica. Aquest principi de desig és la brúixola de les opcions de progrés i ens serà imprescindible per a fer camí en el segle XXI.

Per acabar, li faré un desig polític de Cap d'any: que en el paper rellevant que probablement tindrà en la política catalana, contribueixi al canvi que s'apropa, més enllà del principi de realitat que el caracteritza, a fer una Catalunya menys possibilista, més onírica, més arrauxada, menys poruga, perquè sense la utopia aquest país petit difícilment aixecarà el vol. Ciutadà, Joaquim Nadal, salut i bon treball.

El Sr. Niell s'adreça als presents tot dient, Sr. Alcalde, Sres. Regidores, Srs. Regidors, autoritats, ciutadanes i ciutadans, aquest ple extraordinària ha generat una expectació mai vista en aquestes quatre parets pel fet que la persona que renúncia avui a l'acte de regidor i renúncia també a l'alcaldia d'aquesta Corporació, ho ha estat durant 22 anys.

Si la valoració política que ens demanaven els mitjans de comunicació, dels quasi 23 anys de gestió del Sr. Nadal al front del nostre Ajuntament, ha estat impossible en un foli escrit i ha estat inviable en tres minuts parlats, tampoc tinc la intenció de fer-ho ara en la nostra intervenció. Aquest és un ple institucional més que protocol·lari. Acomiadem a un bon Alcalde però tenim l'obligació, més enllà d'això, d'apuntar algun element més. Creiem, des del Grup municipal d'ERC, que 22 anys són massa anys. Aquest, potser seria un matís que ens separaria en el concepte del que ha de ser la gestió pública en el món local. Són massa anys per a la persona i són massa anys per a la institució perquè en determinats casos porten a la confusió i perquè evitar-ho necessita d'un esforç que de vegades és inútil. Constatem, doncs, que no acomiadem l'Alcalde d'aquesta legislatura sinó que acomiadem a l'Alcalde de la nostra ciutat els darrers 22 anys i escaig. Constatem, també, que tants anys d'ocupar el càrrec comporta avantatges i inconvenients, comporta, fins i tot, anècdotes, si se'm permet la lleugeresa, d'algunes famílies de les quals han passat pares i fills per aquest plenari, i que celebrem, en tot cas, que la renúncia d'avui de l'Alcalde eviti que pugui passar-hi també algun net.

La longevitat política petroalimenta a la premsa de que tot ha estat possible gràcies a Joaquim Nadal, i això, el mateix Joaquim Nadal sap que no és cert i ho sabem tots nosaltres, però la possibilitat històrica que els ciutadans han posat a les seves mans de gestionar més de cent vint-i-dos mil milions de pessetes de diners propis de

L'Administració municipal, i la capacitat i l'habilitat de promoure una inversió induïda i una inversió d'altres administracions que multiplica, com a mínim per deu, aquests cent vint-i-dos mil milions de pessetes, són un bagatge difícil de valorar, però a ningú se li escapa, aconseguit amb un grau d'eficàcia positiu. Sumat a aquest efecte de longevitat política hi ha un altre element que tampoc es pot passar per alt, la majoria absoluta que ha tingut el Partit Socialista, encapçalat pel Sr. Nadal des de la segona legislatura. La suma de longevitat política i majoria absoluta ha plantejat un repte, el de vèncer i al mateix temps convèncer. Això és difícil, alguns cops ho ha aconseguit, i deixi'm dir-li que d'altres vegades no. De totes maneres, hi ha un mèrit que és indiscutible i en el qual coincidim tots: la capacitat que ha tingut, Joaquim Nadal, com a alcalde de la nostra ciutat, de liderar la transformació no tangible, la transformació subjectiva d'aquella Girona grisa i negra, amb l'orgull de ser gironí de naixement o d'adopció. Ironies del destí, avui l'acomia com a alcalde una Girona humida, grisa i freda que contrasta precisament amb aquesta transformació a la què hem referia.

Des del nostre Grup municipal, moltes vegades hem tingut la impressió de que debatíem amb algú que ja tenia les idees preconcebudes de tot i de tothom, però deixi'm dir-li que sempre que vostè ha volgut ha sabut com aconseguir el suport del nostre Grup municipal, tot i de vegades no ser necessari, i els exemples segurament que els tenim tots molt clars.

En la relació entre el Sr. Nadal i el nostre Grup, en la relació política entre el PSC i ERC hi ha llum i ombres, com llums i ombres hi ha en la gestió de l'Alcalde de la nostra ciutat en aquests darrers 23 anys. Segurament que el temps, la perspectiva, accentuarà els encerts, els errors i potser fins i tot quan se'l pugui comparar amb futurs alcaldes, les llums lluiran amb molta més plenitud que ho podrien fer en aquests moments.

Nosaltres ens hem mogut, respecte a vostè, amb la màxima lleialtat institucional però deixi'm dir-li, en aquesta darrera oportunitat en què hem puc adreçar a vostè com a portaveu d'un Grup municipal d'aquesta Corporació, que alguna vegada ens hem sentit abraonats potser per la seva experiència, potser per la seva majoria absoluta, però sabent, del tot cert, que la nostra capacitat de diàleg i la nostra intel·ligència política feia possible que més enllà del debat, de les picabaralles polítiques, fora d'aquestes quatre portes, la relació personal sempre ha estat correcte i exquisita.

Per acabar, volia agrair-li la dedicació que ha tingut al càrrec d'Alcalde, perquè més enllà dels càrrecs que tots ocupem en diferents administracions, enlloc està escrit el grau i la intensitat amb què s'ha d'exercir aquest càrrec, i crec que vostè ha complert sobradament. Més enllà de la discussió redundat que hem tingut moltes vegades de si el got era mig ple o mig buit, hi ha una constatació evident: que el got està a la meitat, i això, necessàriament ha de ser així. Més enllà de que alguns fem la lectura de que està mig ple o està mig buit, hem de deixar evident que el got està a la meitat, i això en convé a tots nosaltres, a tots els que continuem en aquesta Corporació un cop el Sr. Nadal hagi renunciat a la seva acta de regidor, i li convé a la ciutat, perquè només veient el got mig ple o mig buit, però en realitat amb la meitat d'aigua, aconseguirem plantejar els reptes de futur del tot necessaris per a la nostra ciutat.

A partir d'avui comença una etapa per a Joaquim Nadal com a persona. Nosaltres li desitgem que sigui del tot plaent i satisfactòria. També comença una nova etapa per al govern de la nostra ciutat, una nova etapa per a la Corporació i una nova

etapa per a la ciutat. Nosaltres, Sr. Nadal, aquí ens quedem amb el nostre paper i esperant que ens disculpi si en algun moment de la nostra relació política hem faltat a aquesta lleialtat institucional a la què abans em referia.

El pas que avui fa, creiem sincerament que és bo per a vostè com a persona i que també serà bo per a la ciutat. Sr. Nadal, gràcies per tot i passi-ho bé.

El Sr. Cabrera manifesta que s'adona que és l'última vegada que s'adreça al Sr. Alcalde demanant-li el permís amb el rigor i el protocol que aquest Ajuntament té tradició de fer. Afegeix, que els actuals regidors d'aquest Consistori tenen l'honor de viure, sens dubte, un ple històric. L'evidència és aquí present.

Diu que avui li toca parlar, no tan sols del present mandat en nom del Grup Popular sinó també en nom de tots aquells companys que al llarg d'aquests anys han ocupat aquests escons i que han gaudit i de vegades patit les intervencions, negociacions, en definitiva, de l'oportunitat del tracte amb l'alcalde Joaquim Nadal, des de l'Emili Caula, en Ramon Moncunill, en Joan Montada, l'Enric Herranz, en Robert Brell, en Jaume Veray, en Jordi de Juan, tots ells Regidors, que ho han sigut, d'aquest Ajuntament i que vostè ha presidit. Tot comentant amb el meu company, Xavier, aquesta intervenció, hem cregut del tot necessari aquesta incursió ja històrica en el període que avui finalitza. Del passat més recent i del present, podem destacar l'acord institucional que vostè ens va plantejar i que nosaltres, gustosament, vam acceptar, per tal d'implicar les diferents administracions per a aconseguir fites de gran importància per a la ciutat, amb un diàleg més que fluït i reconeixent el seu lideratge. Hem aconseguit, entre tots, inversions per a infraestructures cabdals per a la nostra ciutat, com és l'Auditori, el Teatre Municipal, el soterrament del Tren d'Alta Velocitat, entre altres. Hem tingut, com és lògic, discrepàncies i alguns moments de manca de diàleg -alguns d'ells possiblement motivats pel desconeixement personal mutu- com ara el conflicte, afortunadament sobrepassat de l'elecció de la Defensora del Ciutadà. Avui, no volem carregar les tintes amb el desacord sinó amb l'acord. L'acord d'una ciutat, l'acord de l'esforç dels gironins, de tots els gironins que durant aquests anys han aconseguit una transició històrica a una Girona moderna, dinàmica, més capital que mai. A vostè, els gironins l'han votat democràticament aquests anys perquè vostè els liderés amb encerts i desencerts, però li haig de dir, en nom del meu Grup, que han sigut més els encerts els que han dominat aquest lideratge. Avui, el seu dia Sr. Alcalde, segurament que n'ha tingut d'altres i en tindrà més, de ben segur. Al Grup municipal del Partit Popular no ens queda res més que dir-li gràcies i desitjar-li personalment el millor.

La Sra. Riera li diu al Sr. Alcalde que ha tingut molts anys per a governar, 22 llargs anys. Nosaltres gairebé els mateixos per a fer oposició, 20 anys. Sr. Nadal, no crec que ara haguem de desdir-nos de cap crítica de les que al llarg d'aquests anys se li han fet des del nostre Grup municipal, ni crec que tingués cap sentit tornar-les a repetir. En aquest comiat, em correspon a mi adreçar-li unes paraules en nom del Grup municipal de CiU. No sóc, precisament jo la portaveu que haurà compartit més anys de consistori amb vostè, ben al contrari: vuit anys han estat amb l'equip encapçalat per Vidal i Gayolà; vuit anys amb l'equip encapçalat per Josep Arnau; quatre el d'en Pere Sarquella; i dos i mig amb nosaltres, l'equip que encapçalo jo, perquè vostè plega abans d'acabar el mandat.

Voldria que el to marcadament institucional del meu discurs d'avui s'entengués des de la perspectiva i el desig de que pugui ser representatiu, no només de l'actual Grup municipal, sinó de tots aquells que han treballat al llarg d'aquests 22 anys servint, també, a la nostra ciutat des de l'oposició, des de l'oposició que representem nosaltres, el primer Grup de l'oposició, el Grup de CiU.

La primera cosa que vull dir-li, Sr. Nadal, és que cal reconèixer que quan un alcalde és reelegit sis vegades consecutives, les llums de la seva trajectòria pesen molt més que les ombres. Seria absurd pensar que la gent quan vota s'equivoca tantes vegades. La democràcia té unes regles de joc que cal respectar íntegrament: governa qui té majoria per a fer-ho i, per tant, l'oposició la formen els qui amb més o menys grau no han assolit o no hem assolit prou representativitat. Vostè va ser escollit per a encapçalar la llista a Girona del Partit dels Socialistes en les primeres eleccions municipal democràtiques que se celebraven després de la dictadura i les va guanyar, no per majoria absoluta, però va guanyar. Va tenir, en aquell primer mandat, gent de CiU formant govern; és l'època Vidal i Gayolà, esmentat per vostè tantes vegades en els plens. Vostè, Sr. Nadal, era molt jove aleshores. Es va trobar una ciutat a la que li faltava quasi de tot, no tenia cap experiència de govern però se'n va sortir, segurament per mèrits propis però també perquè va poder gaudir d'una sinergia positiva que estava esperant aflorar de la mateixa societat civil i de les institucions. Moltes de les coses que aquests dies s'han publicat i editat sobre la història dels darrers 22 anys del nostre Ajuntament, crec que evidencien el que dic. Dificilment es tornarà a donar, i tot alhora, tantes influències positives per regenerar i activar la vida pública, per a fer ciutat, per a fer país, per a millorar la qualitat de vida de la gent en tots els sentits. Han estat uns anys, a Girona i arreu, on s'han pogut fer moltes coses. Una dada que crec representativa: el pressupost del nostre Ajuntament a l'any 1979 era de set-cents vint-i-set milions (quatre-cents setze en inversió i tres-cents onze en despesa ordinària); l'any 1981, ja era de més de dos mil milions (vuit-cents seixanta-nou en inversió i mil dos-cents en despesa ordinària); el pressupost aprovat per a l'any 2002 són deu mil quatre-cents setze milions. La nostra ciutat tenia possibilitats, matèria de primera i d'alta qualitat, calia abocar-hi diners, empena, il·lusió. Crec que el més emblemàtic del que dic és la recuperació del Barri Vell iniciada l'any 1983, és un exemple claríssim de la suma d'esforços públics i privats. La creació de la Universitat de Girona, és que potser no ha sigut el primer motor del canvi per a rejuvenir la ciutat per a canviar-li definitivament la tristor i la grisor?, aquella que no depèn dels colors de les parets sinó de la manca de vida. D'aquell col·legi universitari dels anys 69-70 dependent de la Facultat de Lletres de Bellaterra, a l'actual universitat amb 15.000 estudiants, hi ha un món que ens ha canviat Girona amb tot: socialment perquè posant la universitat a l'abast de la gent de les nostres comarques ha possibilitat que joves que potser no haurien disposat de recursos suficients per poder estudiar a fora, ara puguin fer-ho aquí; econòmicament, per la creació de llocs de treball directe i per la implicació que ja té i que encara anirà a més en el teixit empresarial i productiu de les nostres comarques. El mateix canvi veurem si parlem d'infraestructures, d'equipaments, etc. La societat gironina, en el seu conjunt, ha donat amplíssimes mostres de tenir empena. Moltes persones i entitats han sabut treballar per al conjunt de la ciutat, per al bé comú, no només buscant el benefici propi. La seva tasca, Sr. Nadal, s'ha vist molt afavorida per aquest entorn però també és cert que l'esforç que es requeria per a canalitzar energies

per a intentar que alguns interessos privats no primessin en exclusiva per sobre dels públics, ha requerit d'un lideratge que vostè ha resolt raonablement bé, la majoria de vegades, i perquè no dir-ho, d'altres pensem que també de forma equivocada. La història, amb el pas del temps, jutjarà millor que nosaltres els encerts i els errors. La ciutat que vostè deixa com a Alcalde al començar l'any 2002 és molt millor que la de l'any 1979. També creiem, no obstant, que tot el que hi ha a l'aparador no coincideix amb el darrera botiga. Algú ha escrit, aquests dies, que existeix una ciutat submergida, una Girona oficial i una altra que no es reflecteix en la lletra impresa i que res del que esdevé és exactament com s'explica. Hi estic d'acord. Ha tingut més coses a favor, a més de les energies de la societat civil i de la complicitat institucional, la de la Diputació, la del Govern de la Generalitat, la de l'Estat, ha tingut una oposició municipal, i no considero només la de CiU, més preocupada per la ciutat i els seus veïns que per erosionar a l'Alcalde i a l'equip de govern. Sr. Nadal, fer-li oposició és difícil, ens ho ha fet molt difícil. Moltes vegades ha fet d'oportunitat de l'oportunitat, fins i tot quan li fèiem oposició constructiva. Vostè no ha estat propens a reconèixer que moltes vegades li fèiem propostes constructives, que simplement buscàvem donar un altre punt de vista. L'entesa en aquest terreny ha estat difícil, però ara mateix tot comença a ser passat i nosaltres volem mirar el futur amb il·lusió.

Sr. Nadal, des que va anunciar que plegava s'ha acomiadat de nosaltres per escrit i ha tingut manifestacions i gestos cap als Regidors i Regidores de l'oportunitat, de reconeixement i també d'agraïment. Nosaltres també volem donar-li, com a ciutadans i ciutadanes, les gràcies a vostè, sobretot per un aspecte que ha estat una constant durant aquests 22 anys: la dedicació a la feina. Creiem que en aquest aspecte els seu llistó és molt alt i sabem que malgrat que de vegades ha semblat dotat del do d'ubiquïtat, com tot ésser humà, no el té, el que hi ha posat són moltes hores i ben segur que també moltes renúncies.

Sr. Nadal, vostè ens ha ofert la seva amistat. Gràcies.

Com diu Tahar Ben Jelloun, el temps és el millor constructor de l'amistat, també és el seu testimoni i la consciència, els camins es separen i es tornen a creuar. A l'alcalde Nadal, al ciutadà Joaquim Nadal d'aquí a molt poca estona, a reveure i fins sempre.

La Sra. Pagans s'adreça al ple tot dient, Sr. Alcalde, Sres. Regidores, Srs. Regidors, Alcaldes, familiars, autoritats, amics, ciutadans i ciutadanes de Girona, avui ens reunim en aquest saló de plens de l'Ajuntament per a celebrar el que és el darrer ple municipal de l'alcalde Joaquim Nadal.

Com tots sabem, Joaquim Nadal renúncia avui a la seva condició d'Alcalde i de Regidor d'aquesta ciutat després que aquest Consistori, consegüent amb les successives majories electorals obtingudes l'hagi elegit sis vegades per a dirigir el govern de la ciutat. Durant gairebé 23 anys, Joaquim Nadal ha sigut l'alcalde de tots els ciutadans i ciutadanes sense exclusió. Ha fet d'Alcalde, i ho ha fet bé. Ha governat aquesta ciutat amb diferents equips de govern que han compartit amb ell el gran entusiasme per la ciutat, les il·lusions i les idees que s'han multiplicat i renovat a mesura que la ciutat ha crescut, ha madurat i ha estat cada vegada més activa, més dinàmica i més exigent en l'àmbit econòmic, social, cultural i comercial.

Quan Joaquim Nadal és alcalde per primera vegada l'any 1979. Es troba una ciutat més propera a la que descriuen Narcís Jordi Aragó, Just Manel Casero, per a qui vull tenir un especial record avui aquí, Jaume Guillamet i Pius Pujades, a la Girona "grisa i negra", com una ciutat amb grans limitacions, diuen, limitacions històriques i polítiques, econòmiques i humanes. La Girona que ens deixa Joaquim Nadal, la Girona d'avui, s'assembla més a la ciutat que comenta el professor venecià, Francesco Indovina, en un article que es titula "Girona di tutti i colori"; una ciutat mitjana europea, administrada per un govern socialista que planteja un projecte de ciutat que es va desenvolupant amb coherència, no només en el terreny econòmic sinó també en l'àmbit urbanístic, cultural i de justícia social. Aquest projecte de ciutat s'inicia amb la proposta que fa la candidatura Socialista l'any 1979 sota el lema "Per una Girona nova". Es fan plantejaments globals progressistes, de transformació, que es concreten en objectius programàtics després de fer una anàlisi de la realitat gironina del moment. Vist des de la perspectiva d'avui, ens atrevim a dir que Joaquim Nadal, juntament amb els homes i dones que formaven part de la candidatura, tenia molt clar, ja en aquell moment, la ciutat que volia i així s'especifica en el tríptic de campanya, quan els socialistes convidàvem a ciutadans a entrar als ajuntaments amb nosaltres per a poder tenir una ciutat per viure-hi dignament, una ciutat a escala humana, una ciutat equilibrada i equipada, una ciutat per a tothom. A partir d'aquí, i amb un pressupost de no gaire més de set-cents milions de pessetes, es comença a treballar amb empena, il·lusió i moltes idees. Durant els primers anys va ser imprescindible fer endreça, posar ordre, netejar, revitalitzar institucions adormides, recuperar espais, evitar creixements especulatius, enriquir el patrimoni col·lectiu comprant solars per començar a crear les condicions necessàries per avançar cap a un model de ciutat amb espais lliures, espais públics que eren absolutament necessaris per al compliment dels objectius. Superfícies importants de terreny passen a ser patrimoni de la ciutat: el gran espai de RENFE que més endavant esdevindrà el Parc Central, amb obertura d'un nou vial que comunicarà la carretera Santa Eugènia amb l'actual plaça d'Europa; s'incorpora l'antiga estació del tren d'Olot, que l'Escola Taller recuperarà com a Centre Cultural per a joves; els terrenys de Campsa, que amb els anys s'han convertit en un parc, espais lliures i nova vialitat; les superfícies del que seran les places de Vista Alegre i la de Santa Eugènia; el camp de futbol i altres terrenys a Vila-roja. Calia garantir els drets bàsics del ciutadans, que en aquells moments i en el camps de les infraestructures, passaven per dignificar els carrers i els barris que no eren propis d'una ciutat moderna i avançada: s'asfalten, es posa enllumenat, s'enterren línies elèctriques, es fan clavegueres. Per citar alguns exemples: Germans Sàbat, els accessos a Can Gibert del Pla, l'avinguda de Sant Narcís, el carrer Costabona, el Grup Sant Narcís, el carrer Emili Grahit, el Sector Est, Vila-roja, Font de la Pólvora, l'entrada a Pedret, etc. La ciutat estava mancada de grans equipaments bàsics i es fan realitat els projectes de la Depuradora d'aigües residuals, de la Incineradora d'escombraries, del Parc de bombers i de l'Estació d'autobusos. S'activen serveis existents i se'n creen de nous per a millorar la qualitat de vida i incrementar el salari social, a tall d'exemple: es trasllada el Museu d'Història de la ciutat a l'Institut Vell del carrer de la Força i es replanteja la seva orientació metodològica; es revisa i es dona una nova orientació a l'Escola Municipal de Belles Arts, que més endavant, quan es recupera l'antic Convent de la Mercè, s'instal·larà en el que serà un dels centres culturals més dinàmics de la ciutat; es crea l'Aula de la Natura i el Taller d'Història a

les antigues escoles de Sant Daniel, que seran l'embrió de l'actual Centre d'Educació Ambiental "La Caseta de la Devesa" com a centre de recursos educatius referent per a les escoles, instituts i per al conjunt de la ciutadania; s'obra el Centre de Planificació Familiar; l'Oficina de Turisme, en aquells moments a les dependències de RENFE; s'abandona el concepte de beneficència que tenia l'Ajuntament i es crea el departament de Serveis Socials, que més endavant serà una regidoria; es treballa per posar en funcionament els centres socials de Santa Eugènia, Pont Major, Taialà, Vila-roja i Barri Vell; s'obren dos consultoris mèdics i dues escoles bressol; la Policia municipal es reestructura, té un edifici propi i es crea, en aquell moment, l'Escola de Policia municipal; comença a funcionar el Patronat municipal d'Esports, per a fomentar la pràctic esportiva a tots el barris de la ciutat, adequant les instal·lacions existents, sobretot les pistes de les escoles, amb l'objectiu de planificar diferents pavellons als barris que s'aniran fent realitat. Aquestes són actuacions i propostes que formen part d'un primer període tal com diu el mateix alcalde en el llibre "Girona mirant el present, pensant el futur", presidit per l'obsessió per a crear infraestructures bàsiques i elementals. Després, a poc a poc, vindrà la diversificació en el camps dels serveis públics i dels equipaments, tot plegat encara més al nivell de la intendència, com diu l'Alcalde, que de la construcció real de la ciutat. Mentre tant, però, cal pensar en el futur. Joaquim Nadal no ha deixat mai de pensar-hi. Definir el creixement de la ciutat, ordenar l'espai urbà, homogeneïtzar el territori, equipar-lo correctament; es comencen a crear instruments bàsics per a fer-ho. El Pla Especial del Barri Vell va ser un dels instruments claus i a partir de la seva aprovació, l'any 1982, comencen les innombrables actuacions en el centre històric de la ciutat, amb la voluntat d'equipar culturalment i socialment la ciutat antiga. Es vol un barri per a viure-hi, és vol un centre històric recuperat, conservat i atractiu per als visitants. La Universitat de Girona hi tindrà un paper molt destacat. Amb l'aplicació de les normes subsidiàries l'any 1981, el nou Pla General del 1987, la seva revisió l'any 1994 i el Pla General aprovat per aquest ple el 12 de novembre de 2001, amb l'informe favorable de la Comissió d'Urbanisme de Girona i pendent de l'aprovació per part de la Comissió d'Urbanisme de Catalunya, s'ha teixit una ciutat equilibrada territorialment i socialment. L'acció urbanística, liderada per l'Alcalde, ha estat l'eina indiscutible, tal com ell mateix ha dit moltes vegades, per cosir les peces, omplir els buits, unir els barris. Avui, podem gaudir d'un mapa de Girona on Palau, Sant Narcís, Santa Eugènia, Germans Sàbat, Fontajau, Sant Ponç, Montjuïc, Pedreres, Sector Est, Pla de Girona i Montilivi, encaixen perfectament amb la ciutat central. Hi ha una aproximació física, tangible, que amb l'expansió dels serveis personals que paral·lelament s'han creat, reforça un model de ciutat, si volen vostès, agosarat i ambiciós, on els equipaments que s'hi han construït, els dos Campus universitaris, els parcs i les places de nova creació, els espais verds recuperats i els nous vials de comunicació, responen a la voluntat de millorar la qualitat de vida de tota la població, plantejant sempre amb sentit igualitari i amb vocació de potenciar la cohesió social.

Els gironins i les gironines estem orgullosos de la nostra ciutat, el nivell d'autoestima ha pujat sensiblement, hi ha una implicació ciutadana potent, els veïns participen a les seves associacions, a les taules territorials, als diferents consells sectorials, gaudim dels centres cívics, de les biblioteques, del teatre i de tot el conjunt d'activitats culturals, comercials i econòmiques que s'han impulsat, tant des del sector

públic com del privat. Poc a poc, la iniciativa pública i la iniciativa privada anem compartint el mateix projecte de ciutat.

Joaquim Nadal és una persona que ha esmerçat esforços i dedicació en la transformació d'aquesta ciutat i l'ha gestionat amb gran capacitat i estima. Hi ha dedicat una part important de la seva vida activa. Creu en la política i és un enamorat de l'acció política. Crec que avui podem dir, ben alt, que aquest model de programa i d'acció política és compartit per la majoria de ciutadanes i ciutadans que han confiat en el projecte de ciutat i, molt especialment, en la persona de l'Alcalde, que ha sigut qui l'ha liderat. A l'entorn d'aquest lideratge, tots els components del Grup municipal al que avui jo represento, ens hem sentit coparticipants d'aquesta política municipal transformadora, que justament en aquest dia ens agrada proclamar ben alt que ens sentim impulsats i il·lusionats per a continuar, sobretot perquè hi hem cregut personalment al teu costat i hi creiem ideològicament com a proposta política, però també, perquè el lideratge ha estat prou fecund per fer-nos sentir preparats per atendre les expectatives legítimes dels ciutadans i, naturalment, no és solament una bona experiència al teu costat, de gestió i administració municipal, la que ens permet encarar el repte amb optimisme, sinó sobretot el sentit de ciutat que ens has transmès i molt especialment un ferm sentit de responsabilitat que lluny d'encongir-nos ens estimula i ens predisposa a l'acció. Avui, Sr. Alcalde, el Grup Socialista i jo com a portaveu, convençuda de continuar la teva tasca amb energia, il·lusió i rigor, et volem agrair el teu mestratge i dir-te que ha estat un plaer i també un privilegi compartir amb tu el govern d'aquesta ciutat, tant en els moments tristos, que també n'hi ha, però sobretot en els moments feliços. Et desitgem molts èxits en les teves presents i futures responsabilitats polítiques, on sabem que desenvoluparàs tan bona tasca per a tota Catalunya com l'has desenvolupada per Girona. Sé que podem comptar amb tu i ens agradarà trobar-te passejant per la ciutat. Ets una persona que estima la ciutat i als seus ciutadans. Alcalde, la ciutat també t'estima.

El Sr. Alcalde s'adreça als diferents portaveus que han intervingut dient-los-hi, que ja li permetran i li perdonaran, si abans de llegir el discurs que tenia escrit "perquè si no, jo no seria jo", faci una incursió per les seves intervencions.

Al Sr. Olòriz, Joan per una vegada, perquè en aquest ple ens hem dit sempre de vostè, li hauria de dir: d'acord. Si ha faltat algun "accent", si aquest "plus cap a la utopia" era necessari, home, el principi de desig expressat per l'equip de govern amb majories sobrades i formulat repetides vegades al seu Grup municipal perquè s'incorporessin al govern, no ha trobat pas el colofó positiu de l'assemblea del seu grup d'electors per produir aquesta incorporació que potser hauria afegit el plus de valors cap a l'esquerra que vostè ens reclamava.

Al Sr. Niell, també m'ho perdonarà perquè segurament és una broma fàcil, però és feta amb tota l'estimació amb la que ell ha fet la seva intervenció. Si es veritat que en el seu cas es produeix la coincidència d'aquesta no successió però sí presència successiva de pare i fill en els plens d'aquest ajuntament, amb tot el respecte per tots i per les opcions que representen: si el pare és d'Unió i el fill ha sigut d'Esquerra, potser el net acabarà essent socialista.

Al Sr. Cabrera, que ens ha dedicat aquest "avui, Sr. Nadal, és el seu dia" que jo podria parafrasejar amb aquell "Hoy puede ser un gran dia" que és una cançó d'en

Serrat, li hem de dir, Sr. Cabrera,estic d'acord amb quasi tot el que ha dit, però "Pe-Pe, papá, esperem el tren, esperem que arribi".

A la Sra. Riera, home, és veritat que hi ha alguna cosa que hem fet per mèrits propis, és veritat que hi ha moltes circumstàncies que hi han ajudat, de tot tipus. Vostè n'ha esmentat unes quantes, i és veritat que com que l'oposició, bona o no tan bona, ens ha estimulat sempre, jo els hi he dit a molts plens, que era de vegades l'oposició la que ens donava vida o que ens donava marxa, per tant, fins a les últimes conseqüències, sàpiga que estem contents del paper i l'estímul que hem rebut de part de totes les oposicions.

A l'Anna Pagans, no li puc dir res perquè aquest és un balanç que jo no hauria gosat fer, com a mínim avui, i que no faré tampoc en el futur, perquè miraré de no mirar gaire sovint enrera.

En qualsevol cas, anem als papers, que són trumfos segur, per dir-los que la intensitat de l'emoció d'avui només és comparable a l'emoció d'aquell ja tan llunyà 3 d'abril de 1979. Aquell dia van canviar moltes coses. La nit electoral, alguns potser encara ho recordareu, vam celebrar la primera victòria de la candidatura del PSC, neta, però ajustada, com ha dit vostè. L'entrada al Saló de Descans del Teatre Municipal dels companys del PSUC -en aquell moment encara, senyor Olòriz- va fer pujar la intensitat de les emocions. La fotografia d'en Francesc Pararols i un jove Quim Nadal amb el puny enlaire que va fer trontollar injustificadament la societat gironina segellava l'inici d'una nova etapa per a la nostra ciutat. Vull subratllar aquí, l'elegància, la prudència, la discreció i el compromís d'en Francesc Pararols, cap de llista del PSUC a les eleccions de 1979. Hem mantingut una sòlida i fidel amistat i ell una permanent disposició al servei de la col·lectivitat des de tots els angles, ara amb el col·lectiu entusiasta que impulsa la revista *El Roure*. Quina lliçó per a les sofisticacions que ara es porten a la política, veure en Carmel Rosa i l'Antònia Adroher, vells lluitadors del POUM i ara militants del PSC, i en Francesc Pararols, del PSUC de tota la vida, amb tants d'altres, no pas d'aquests dos colors polítics ni dels anteriors, asseguts al consell de redacció d'aquesta revista del Consell Municipal de la Gent Gran. El compromís net i la saviesa dels grans és potser la millor mostra d'una manera de fer política que sense ser claudicant, sense concessions, és oberta, dialogant, flexible, concertada, constructiva i es fonamenta en valors sòlids. Aquests referents -Pararols, Rosa, Adroher- i la majoria de les polítiques que ha esmentat Anna Pagans, desmenteixen i dissipen tots els dubtes llençats des de falsos esquerranismes -no pas aquí, sinó fora d'aquí- sobre la inequívoca trajectòria d'aquests vint-i-tres anys. De tots els regidors elegits aquell dia -3 d'abril de 1979-, i proclamats el 19 d'abril, només s'asseu en aquest Ple en Joan Paredes. Portava una llarga experiència municipal i parlamentària, i va ser el nostre número dos de la candidatura del PSC. Ell, ara regidor de CiU, marca la frontera a vegades imprecisa entre govern i oposició. Des de sempre les relacions entre govern i oposició han estat marcades per la cordialitat, una inequívoca amistat que proclamem ara i que hem proclamat sempre, i un alt to institucional. Això, però, sense caure mai, tampoc no s'hauria entès, en l'atonía pura del mal anomenat "oasi català". Però vull recordar i reconèixer que en Joan Paredes, a partir d'avui, després de la meva renúncia, el regidor més antic de la democràcia, va saber assumir el paper que el PSC li reclamava amb lleialtat i discreció, i amb renúncia segurament de moltes expectatives. Ara que

s'arreglera en l'oposició, he de dir públicament perquè no ho he fet mai en el passat, que li agraeixo aquella lleialtat, tant com li respecto el seu llarg parèntesi i el seu retorn.

No puc oblidar tampoc que passats tres dies del ple del 19 d'abril de 1979, ple en el que vaig ser elegit alcalde per primera vegada, aquest ple constituït excepcionalment al Saló de Descans del Teatre Municipal solemnitzava el seu compromís amb Catalunya i el catalanisme polític, prenia decisions en l'àmbit de la normalització lingüística i reclamava l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Aquella sessió més que cap altra, repassada ara, ens dóna la dimensió històrica del temps transcorregut, tan curt i tan llarg alhora. No faré una llarga excursió per aquest recorregut. Ha estat una etapa apassionant, intensíssima, que marca els anys centrals de la meua vida i que mai no podré oblidar. Però avui no puc i no he de fer un balanç. Tot és i ha de ser més directe, més elemental, més càlid, més pròxim. Confessar públicament els sentiments i les emocions és saludable. Avui he d'expressar els meus sentiments d'agraïment a tots els ciutadans i totes les ciutadanes que m'han atorgat l'honor i el privilegi de representar-los durant tants anys, i a tots els que sou aquí i que m'heu volgut acompanyar en aquest comiat, que no serà fàcil però que és lliure i volgut. M'ha semblat que ho havia de fer i que ara era el moment de fer-ho. M'ha semblat que seria bo per a la ciutat, per a mi i per al projecte polític en què participo. I que els compromisos contrets l'any 1999 es podien donar en molt bona mesura per satisfets; i els que no, els podíem donar per ben garantits.

No faré ara, doncs, com he dit, ni un balanç, ni una justificació. Permeteu-me que evoqui només, el passat, el present, i el futur, amb tres noms que ho expliquen quasi tot: la mort, la vida i l'amor.

1. La mort:

La mort recent, després d'una malaltia llarga, d'en Joan Sánchez, el sotsinspector de la nostra Policia Municipal, i el seu funeral, van desencadenar tots els ressorts de la memòria i evocar la mort, sobtada, natural o per accident, de molts servidors públics que he conegut. No us espanteu, no faré una sessió de necrologia. De fet la mort no m'interessa gaire sinó és en funció de la vida que sega, les presències robades, les energies perdudes. Però mai abans com en aquests anys d'alcalde no havia sentit tan a prop el dolor intens i la solidaritat, el valor de les vides que es perden com a símbol i exigència per a una valoració més radical i contundent de totes les vides que ens envolten. Parlo, doncs, de la mort en funció de la vida. I ho faig pel primer impacte, encara molt jove, de la mort en acte de servei una nit de Nadal d'un policia municipal l'any 1980 o 1981. No li recomano a ningú anar a comunicar la notícia a la notícia a la família un dia així i en aquestes circumstàncies, hi ho vaig fer quan tenia trenta-un o trenta-dos anys, i és de les coses que m'han quedat molt i molt profundament gravades.

I desfilen per la meua memòria en Joan Mon, l'Ismael Cabello, en Pere Agustí, l'Avelino Álvarez, en Pitu Casademont, la Maria Daunis, en Francesc Grau, i me'n deixo molts. Penso en els gironins, més o menys anònims i aportaria aquí en Juli Lara com a exemple. Ell com a símbol sense distinció de totes i tots els altres. He de dir que l'Alcaldia m'ha fet la mort més pròxima i ha *curtit* el meu caràcter. Ho dic a títol institucional però imagineu-vos tot el sentit que agafa aquesta afirmació si hi afegeixo els sentiments de caràcter personal i familiar que hem hagut de viure en algun moment tristíssim. Però el record dels morts no esborra l'empremta dels vius. De tots aquells

que amb la seva professionalitat i eficàcia han situat l'administració pública de Girona en un altíssim nivell, començant pels millors secretaris, els millors interventors, el millor oficial major, el millor vicesecretari i viceinterventora, i cito en plural secretaris i interventors perquè d'això n'hi ha hagut més d'un i en canvi de vicesecretari i viceinterventora només n'hi ha hagut un i una i són aquí presents. Tots han desfilat per aquesta casa amb una lleialtat excepcional, amb eficàcia provada i lluny, molt lluny, de l'arriscada burocratització que ens feia por, al començament, dels *cueros nacionales*.

El valor de l'Administració, el pes dels treballadors i treballadores de les administracions és un valor encara no prou ponderat, ni prou estimulat, ni prou reconegut, ni prou promogut per les polítiques públiques que no situen la funció pública, i això és un error, un error greu, entre les seves prioritats.

Deixeu-me que evoqui ara aquí –encara en el primer context- els companys de consistori. Amb ells, tots, hem construït un projecte, hem fet realitat una ciutat nova, com ens explicava l'Anna Pagans. Hem impulsat un canvi que alguns no van poder veure completat.

En Just, tan i tan aviat, el 31 de gener de 1981. Una data per a no oblidar mai i per a la qual, ja ho entendreu si sabeu que és la data del meu aniversari, no em cal mai la fidelíssima memòria de la Maria Mercè Gumbau. Ella ha viscut en el centre de moltes decisions, el que en Just no va poder veure. Va ser la primera prova, la més dura, la més inesperada, la més tendra, la més serena.

En Joan Puigbert, amic de tots, exigent i crític, lleial, catalanista contundent, fidel sense concessions.

En Ricard Dalmau, amable, educat, cortès, políticament sòlid, amb conviccions traspasades del catalanisme de la República a la democràcia restaurada. En Joan Saqués. Fort, contundent, tossut. De consistència fundacional per a Convergència Democràtica de Catalunya.

En Martí Manel Díaz, en Ma, també. Vaig enredar-lo als 18 anys per signar a *Los Sitios* una carta contra l'Ajuntament que li va comportar algun disgust familiar. Mai com amb ell no havia sentit físicament en el meu cos el pes de la notícia d'una mort. Em va arribar a Jerusalem, on érem amb l'Anna Pagans en el Congrés Internacional de Ciutats Educadores, i em vaig haver de recolzar en una paret, em vaig haver de treure les ulleres i plorar. Ens havíem anat fent amics. Amb ell, en Jaume Curbet i en Pep Quintanas vam acabar fent un grup transversal políticament parlant. PSC, PSUC, UCD-CDS. Ho vam fer, sobretot, quan cap d'ells ja no era a l'Ajuntament, i tots ells m'han mostrat i em mostren una lleialtat i fidelitat que els honora. La banda ja no és de quatre, és només de tres. I trobem a faltar l'estrident elegància de l'amic perdut. El veig com si fos ara, entrant al saló de plens.

Finalment, fa molt pocs dies l'Alfons Moré, estimat, admirat i respectat a Salt, i a tot Girona.

No hi vegeu un to inapropiat. A través d'ells, us vull agrair a tots i a totes, als d'ara i als de tots els mandats, el vostre to, el vostre respecte, la vostra paciència, la vostra amistat. Als que he tingut més a prop els dec un agraïment immens pel qual no tinc paraules. En Quico, en Francesc Francisco i Busquets –que em sembla que no ha pogut ni entrar en aquest saló i que deu estar aquí a l'entrada o al saló de descans-, sap, més que ningú, i tots els altres companys de l'equip de govern, l'esforç i la dedicació que han hagut d'esmerçar en el seu comès, sabent sempre que en un Ajuntament

treballar al costat de l'alcalde és dur i difícil i no sempre és agraït, tant com ho és de difícil de fer oposició. Els meus mèrits són mèrits compartits que vull ara socialitzar i col·lectivitzar. Ara més que mai, d'avui endavant, no em pertanyen sinó és fent-ne partícips, amb vosaltres estimats companys i companyes de l'equip de govern, a tots i totes els que de 1979 cap aquí han acceptat el repte i la responsabilitat de governar al meu costat la ciutat, en nom del projecte i dels programes que successivament ha anat presentant el PSC.

Amb l'oposició hem coincidit i hem discrepat, ens hem equivocat uns i altres. M'he fet fort en els nostres plantejaments i hi he posat l'èmfasi, la contundència, la passió que m'ha mogut sempre.

Però mai no he volgut traspasar la frontera del respecte i de la cortesia. Plegats hem fet dels plens una solemne afirmació de les llibertats i la democràcia. Impecablement puntuals i impecablement i implacablement dialogants, cadascú en el seu paper. He adquirit, ho sabeu prou bé, en el Parlament la cultura de l'oposició i expresso aquí el meu reconeixement i el meu respecte per a tots els estils, tots els esforços, tots els camins explorats per l'oposició.

Alguns saben, de tots colors polítics -n'he desvetllat una part quan contestava a en Joan Olóriz-, uns més que altres, que els hauria volgut també a l'equip de govern. D'altres havien de fer la seva feina. Sense dimitir de cap dels principis que ens han mantingut oposats, deixeu-me dir que el temps acosta, i que en la nova etapa que començo avui no em sento, en el terreny personal, lluny de ningú. En Pere Sarquella, a qui va tocar un paper difícil perquè no va ser el cap de llista i va haver de fer de portaveu, els simbolitza tots, i així no n'excloc cap. Tot i aquell duel intens: "Doctor Sarquella, a vostè la mala llet l'aprima; senyor alcalde, a vostè sembla que la mala llet l'engreixa", el frec a frec constant ens va fer amics, crec, sense perdre mai la condició d'adversaris en el ple i ara militants actius de la ciutadania gironina, cadascú en el seu terreny.

2. La vida:

Però la ciutat és la vida. La ciutat és la gent, i la gent i vida són l'ànima de la ciutat. Aquí és on he fet l'aprenentatge més intens, la permanent descoberta dels accents i sensibilitats d'una ciutat plural i diversa. Reconcentrada i reconsagrada en el passat i cada cop més oberta en el present. Impermeable abans i esponja ara. Plena d'energies, plena de ciutadans actius i compromesos, enquadrats en un teixit associatiu diversíssim. Ciutadans i ciutadanes disposats a donar-ho tot, sense escatimar hores, per una associació de veïns, una festa de barri, una organització no governamental, una coral, un grup de teatre, una penya, un club esportiu, una societat amb finalitats culturals o filantròpiques fins a constituir un teixit sovint inabastable de grups moguts sempre per un legítim afany de servei a la societat. Les energies individuals i col·lectives de la comunitat són l'expressió més genuïna de l'espai de convivència i contrast que és cada dia una ciutat.

En el camp de la societat, de la convivència social, de la gent, és on es palpa la total immediatesa, la més radical proximitat del treball municipal.

Ho he explicat diverses vegades en aquest saló de plens a grups d'escolars de la ciutat, moguts sempre, ells o els seus mestres, per l'interès de la cosa pública i avui ciutadans i ciutadanes amb tots els drets polítics i evidentment, doncs, molts d'ells

majors d'edat. Un fabricant sap què fa, què vol fer, on compra i on ven. Recerca nous productes, innova tant com pot i explora nous mercats, parlo d'exemples d'aquí, per tant no faig propaganda de ningú. Un Ajuntament no fabrica ni Nescafé, ni paper, ni màquines per a la indústria de la carn, ni maquinària sofisticada d'impressió. Un Ajuntament proveeix cada dia serveis municipals. Assegura que tot funcioni; és la condició indispensable per al funcionament harmònic de la fàbrica més plural que hi ha, que és la ciutat. L'Ajuntament atén a tot. Des de les necessitats més elementals fins als ressorts més complexos. Fàbrica és incomplet i injust, tot i que serveix per a l'explicació. L'ànima de la ciutat expressa amb contundència el seu sentit obert, plural i complex.

He vist els pares preocupats pels fills, he vist els fills preocupats pels pares, he vist gent desocupada a la recerca de feina, he vist veïns al límit de la subsistència amb el llum o l'aigua tallat, he vist el promotor atrevit i el promotor prudent, el que supera totes les crisis i el que pateix en totes, el que guanya diners i el que no se'n surt, el que ensopega i es refà. He vist els rics i he vist els pobres; he vist els del centre i he vist els dels barris; he vist botiguers, comerciants, professors, mestres. He vist servidors públics i servidors privats, he vist professionals de tota mena; de tots els camps. He escoltat veus molt diverses i tots els accents, he conegut la ciutat pam a pam, racó a racó. He volgut saber més i més cada dia dels neguits de tothom, de les alegries i de les tristeses, dels motius de felicitat i de les angúnies viscudes. La ciutat és un conglomerat riquíssim, plural. M'he emocionat amb les biografies de vells lluitadors republicans, socialistes o no; m'han commogut els perfils de dirigents obrers i sindicals dels vells barris de la immigració. He conegut els lluitadors dels moviments catalanistes, hereus d'una tradició interrompuda.

He viscut de prop els grans canvis i les grans permanències. He vist obrir botigues noves i tancar-ne alguna, he vist créixer les noves cases de la ciutat jardí, he comptat les piscines – amb finalitat fiscal- amb una fotografia aèria al davant; he resseguit la carena, he visitat els vells i els nous habitants de la Creueta, he conegut els patriarques i els joves de Font de la Pólvora, els paios i els gitanos. He vist el dolor i la por a la cara. He vist l'alegria, la sinceritat, mirades netes. He atès i entès, tant com he pogut, que hi ha tantes històries com persones. I he sentit com, moure la ciutat, fer-la moure, era ajudar a viure i fer viure totes les energies concentrades. Planificar, obrir, ordenar, esdevé motor de canvi quan allibera energies, impulsa noves formes de creació i de repartiment de la riquesa i l'ocupació. He visitat totes les esglésies i he conegut les mesquites. He vist fer-se i canviar una societat vella i nova alhora.

He mirat d'estimular sempre, en tots, el compromís cívic amb el projecte col·lectiu; hem promogut la solidaritat i la cohesió; hem empès als que podien a no desentendre's de tot i als que res no podien els hem ensenyat a obrir-se camins. Hem estimulat els drets i els deures de tots.

3. L'amor:

Finalment, l'amor a la ciutat. M'hi he dedicat de ple; m'hi he capbussat. He escatimat hores a tot i a tothom, a mi mateix, i a tota la meva família per tal de donar ple compliment als mandats democràtics que m'atorgaven els ciutadans en les diferents convocatòries electorals. Avui, tots m'acompanyen amb una significativa i nodrida presència. Pares, dona, fills, germans i germanes.

Ara em disposo a tornar el crèdit que tots m'han atorgat. Espero poder-ho fer, i confio saber-ho fer. Sé segur que no és fàcil i que tindrè moments de feblesa, però sé també que em dec de ple, sense límit, al nou camí que emprenc, a les responsabilitats que fins ara mantenia compartides i repartides.

Aquests quasi vint-i-tres anys han estat un aprenentatge constant. En el treball he après, he anat aprenent, a estimar i fer estimar la ciutat, a estimar i fer estimar la seva gent. Aquests són, som, els que donen ple sentit a la vida de la ciutat; en un procés de renovació constant i imparabile on l'estricta individualitat de les persones és només peça d'un engranatge més ampli. La ciutat és, aquí i arreu, el producte de la seva gent, el resultat de la convivència treballada dels seus ciutadans que li atorguen sentit de comunitat, de col·lectivitat. Aquest sentit comunitari és el que atorga un caràcter inseparable a la relació entre el marc físic dinàmic (la materialitat canviant de la ciutat) i el seu contingent social. Les successives aportacions socials, generacionals, expliquen en la seva complexitat la realitat que en resulta. L'estimació dels ciutadans val molt més que tots els canvis materials.

No continuaré per aquest terreny massa filosòfic. Vull dir que estic convençut que tot el que és individual és efímer i que només té valor de continuïtat, capacitat de sedimentació cultural, tot el que neix del conglomerat social, del valor comunitari. D'aquí que l'obra feta, la més mesurable i tangible, cedeixi avui tot el protagonisme a valors més intangibles i humans: la llibertat, la cohesió social, la justícia, la igualtat, l'autoestima.

He après molt bé que la ciutat no tanca mai i que la ciutat no para mai. En els processos urbans i socials la temporalitat, el calendari, la cronologia és essencial. I tant com no es pot aturar la ciutat, que mai no tanca, tampoc no es pot aturar el temps.

D'aquí que ara, vint-i-tres anys més gran que aquell 19 d'abril de 1979, i encara molt jove i ple d'energia i passió, pensi que aquesta etapa ha passat com un sospir, sense ni adonar-me'n. Aquesta etapa, per densa i intensa que hagi sigut, és i serà una gota en un oceà. Poc més que escuma dels dies.

Ara el que importa és el futur. Mirar endavant. Construir sense parar. Voldria que quedés clar que no em desentenc d'aquest futur. M'hi sento tan implicat com m'hi sentia als setze anys amb les meves primeres "cartes al director". Canvio de posició; canvio les responsabilitats, però no defujo les de ciutadà en sentit estricte. Sempre em sentiré implicat i compromès amb els destins d'aquesta ciutat, a la qual em dec, on visc, a la que estimo.

Com també sempre més em sentiré compromès, i ho proclamo solemnement, amb els valors del municipalisme. Als amics alcaldes, a les amigues alcaldesses, als amics exalcaldes, als presidents de Diputació que ho són perquè són alcaldes de les seves ciutats, a tots als que abans d'aquest ple han tingut responsabilitats de regidors o regidores d'un ajuntament, al president de la Federació de Municipis de Catalunya, que ens acompanya, us vull dir, a vosaltres més que a ningú més, però a tothom, que em sento i em sentiré compromès amb els valors del municipalisme. Uns valors que no són corporatius, sinó que són comunitaris. La proximitat com a valor màxim. I el reconeixement polític i pressupostari (competencial i econòmic) que aquesta proximitat, aquesta immediatesa, aquest sentit de les coses quotidianes és essencial per a qualsevol projecte polític que vulgui donar sentit a un marc comunitari, nacional, més ampli. Les peces del conjunt en són en molt bona mesura les claus. No sempre, quasi mai, els meus

companys i companyes alcaldes hem trobat comprensió i reconeixement per a aquest principi. La lluita per reafirmar-lo individualment i col·lectivament ens ha donat força però ha cremat també energies i és arribada l'hora d'acabar amb les reticències, les gasiveries, les limitacions, les cotilles que frenen les possibilitats de les maquinàries més complexes però més eficaces de fer política i d'atorgar-li sentit, que són els ajuntaments. El dia que s'aixequin les comportes de les energies frenades en aquest camp, el país i els seus pobles i ciutats, viuran l'eclosió més fèrtil després de la gran arrencada i l'empenta decisiva d'aquella etapa encetada el 1979.

El futur que veig és ple d'esperances i potencialitats. Avui no es tanca res i no s'acaba res. Tot continua i torna a començar alhora. Per a Girona aquest futur es dibuixa amb plenitud, ambició i equilibri.

Hi veig capacitat de créixer i créixer bé.

Hi veig capacitat de créixer amb equilibri i qualitat.

Hi veig capacitat de liderar un canvi urbà i social de caràcter metropolità.

Hi veig la força i la voluntat per aprofundir la cohesió social, combatre les desigualtats, acostar els nivells de renda.

Hi veig un nou sentit de la història que combina modernitat i tradició.

Hi veig autoestima i el legítim orgull de pertànyer a una comunitat dinàmica.

Hi veig uns valors ambientals i territorials, un nou sentit del paisatge.

Hi veig la màxima col·lectivització del patrimoni, de l'herència rebuda, de l'herència a transmetre.

Hi veig un nou sentit de la cultura i un immens camp per córrer.

Hi veig la total disposició per pair positivament el canvi tecnològic i la millora de l'accessibilitat i la connectivitat.

Hi veig diversitat i pluralitat.

Hi veig energies renovades, capacitats enormes, vitalitat social.

Si féssim ara la dissecció que no toca trobaríem també mancances i limitacions. Contrapunts a la meua visió optimista. Només faltaria. També hi detectaríem riscos, senyals d'alerta.

Gestionar ara el foc creuat d'impulsos i frens, de potencialitats i limitacions, de capacitats i mancances, és el repte. El diagnòstic el vam demanar, i el va fer, en un exercici de professionalitat i ciutadania, en Josep Oliver. La resposta és ara cosa de tots.

Deixo l'Alcaldia en una de les moltes cruïlles d'aquest repte. Ho podia haver fet abans o més tard. Ho faig ara, en aquest moment, amb renúncia expressa del meu mandat de regidor i d'alcalde, amb l'immediat traspàs a la nova alcaldessa en funcions i futura alcaldessa. Ho faig conscient que manca un any i mig per al final del mandat encetat amb les eleccions de 1999, però ho faig conscient i convençut d'haver donat satisfacció als nostres compromisos i d'haver donat resposta a la plena responsabilitat que assumíem des d'aquell moment i fins a avui mateix. El mateix equip i el nou regidor, Pepe Guerrero, completaran el mandat. L'Anna Pagans conduirà i dirigirà el procés. La ciutat queda en molt bones mans.

Signaré ara l'escrit de renúncia. Aixecaré ara mateix la sessió. Sortiré de la casa de la ciutat. No sé si sabré o podré mirar endarrere, alçar la vista cap a l'Alcaldia, travessar la plaça, girar-me un instant i deixar-me anar per l'emoció. Però aquesta etapa que s'obre i es tanca amb dues emocions: la de 1979 i la d'ara, en té tantes i tan plenes que com titulava la cançó que fa uns anys em va dedicar en Xavier Monsalvatge i que dedicava,

també, a la seva Girona natal: "No oblidaré mai". No oblidaré mai la ciutat, no oblidaré mai els seus ciutadans, no oblidaré mai a totes i tots aquells que m'heu ajudat; els treballadors i treballadores de l'Ajuntament, totes, que són moltes, les Roses M. i Roses que han passat per l'Alcaldia, els Joans i Peres, i l'inevitable i inimitable Miquel, la Rosa M. Udina que va emprendre l'aventura de començar i la Rosa M. Cals que ha aguantat més que cap altra; els companys i amics entranyables que heu repetit avui, l'assistència en aquest ple, com ho va fer fa vint-i-dos anys i vuit mesos. A tots i totes els que avui ens heu volgut acompanyar. A tots els regidors i regidores que des de 1979 han passat per aquest saló de plens. Als estimadíssims companys alcaldes, alcaldesses i exalcaldes que heu vingut. Als amics; als regidors i regidores d'aquest mandat. No us oblidaré mai. A tots i totes moltes gràcies. Fins ara mateix.

Finalitzades les intervencions, es formalitza la RENÚNCIA AL CÀRREC D'ALCALDE I A LA CONDICIÓN DE REGIDOR D'AQUEST AJUNTAMENT DEL Sr. JOAQUIM NADAL i FARRERAS.

"L'Alcalde, Sr. Joaquim Nadal i Farreras, Regidor del Grup Municipal del PSC-PSOE, manifesta que renúncia a la seva doble condició de Regidor integrant de la candidatura del "Partit dels Socialistes de Catalunya-Progrés Municipal de Catalunya" i d'Alcalde d'aquest Ajuntament, donant compte al Ple, per escrit, d'aquesta decisió.

Tenint en compte que la renúncia és una de les causes de pèrdua de la condició de regidor i d'alcalde, de conformitat amb els articles 9 i 40-4 del Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals, de 28 de novembre de 1986, el Ple de la Corporació pren coneixement d'aquesta doble renúncia, declarant l'existència de vacant de regidor i comunicant aquesta circumstància a l'Administració Electoral, als efectes del disposat en l'article 182 de la Llei Orgànica del Règim Electoral General, de 19 de juny de 1985, i Instrucció de la Junta Electoral Central de 19 de juliol de 1991."

I no havent-hi cap més assumpte per tractar es dona la sessió per acabada. Són dos quarts de deu del vespre.

L'ALCALDE

EL SECRETARI

La present acta, transcrita en paper segellat per l'Ajuntament, números 03280 a 03288, ha estat aprovada en sessió plenària celebrada el dia dinou de gener de dos mil dos.

Certifico,
EL SECRETARI,

Nº 03288